אמרו לו פרק שלישי כריתות

עין משפט נר מצוה

נט א מיי׳ פ״ז מהלכות שגגות הלכה ט:
ס ב ג מיי׳ שם הלי׳ כ:
ד [מיי׳ שם הלי׳ ג]:
סא ה מיי׳ שם הלי׳ ז:
סב ו מיי׳ שם הלי׳ ג:
סג ז מיי׳ שם הלי׳ ט:
סד ח ט מיי׳ פי״ז שם הלכה ח:

שיטה מקובצת

א) מיהיה אי כגופין דמיין דחייב על כל שבת ושבת דעל כל מלאכה שהיא כל אב ואב אי לא ופשיט: ב) ריש הא ריש מתיבי על ולדי תיבת כל נמתק: ג) דולדי מלאכות. ד) שבינתים הויין ידיעה לחלק כו׳ ופשט ליה דולדי מלאכות: ה) וכי בעי מיניה שגגת שבת כו׳. תימה לרב חסדא מאי ראיה מביא ר׳ אליעזר מבהמה דמאי ימים שבינתים איכא דהויין יומי דיחד ואין לפרש הבא על הבהמה יומים שאם בא ה׳ ביאות אפילו על בהמה אחת חייב על כל אחת ואחת שהרי ריש מתיבי על כל בת וכת כיש מלאכות הרבה בשבתות הרבה דאיכ מה השיב ריש בהמה כשבת כי היכא דמבעיא ליה בשבתות הרבה א) מבעיא ליה בבהמה ואי [לא] בבהמה אחת איירי פשיטא ליה לריש כיון דעשין מתולקין ציש. הראש: ז) אחרת שהוא שטות: ח) ריש מורה דשבתות חיבת אמר נמתק: ט) כולן דשגגה אחת היא: י) מלאכות אינו חייב אלא אחת דרישו: יא) לפיכר ותפשוט מינה דנימא חיבת פשטו נמתק: יב) מלאכות הרבה בשבתות: יג) שבת אחת דרישו. חיבת ראשון נמתק: יג) אביי כו׳ לאו: יד) שמא מצינתא חיבת כו׳ נמתק: טו) כגא אמינא חיבת חיבת מגיל נמתק: טו) קשיא דרבה אדרבה חיבת מיניה נמתק: יז) ראיה לדבריו דלמא כדקאמר אביי דיש״ל (אות ט נמתק) לשון הראש״ם והא מסתבר טפי למימר דלא פליגי דיש״ל דסבר רבה כיון דבעי מיניה אי ולדי מלאכות כמלאכות דמיין מסתמא איהו משנה דהיודע שהוא שבת תעשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה דמתניא אצל משנה דהיודע מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת גם הוא מביא ליה. עכ״ל הראש״ם נלע״ד: יח) ליה נמי אבבא המסוכה: יט) כו׳ כדאייתי ראיה מגדה אבל לא: כ) הקיש אבל ולדי מלאכות כמלאכות אי״ל מקבלה אות א׳ נמתק: כא) לא מצי מייתי דשבתות בעמין חיבת דיינו דאת כ׳ נמתק: כב) עיין בחדושין: כג) שיעור כריתה אלמא ידיעה כי האי מחלק דאיכא: כד) לחביא והביא מחיבת דעשם עד סה״ד נמתק ומקומן לקמן: כה) חיבות דכיון דשבתות כגופין דמיין נמתק: כו) מכללם. לשון הקונטרס וקשה דבאי קאמר והא דתניא חייב בשגגת שבת דודון מלאכות כיון דסדרן שבת לגופין ומלאכות חלוקות היכי מצטרפו והא תני שיעור קצירה וחצי שיעור מחינה לא מצטרפי אפי׳ בשגגת שבת דודון מלאכות לכך צריך לומר שיש טעם אחר לחלק כיון שהיון שבת ושגגת מלאכות להיות כגופין מחולקין [שפי׳ משגגת שבת דודון מלאכות].

ט) נראה דגי״ל מדקתני ליה בנהמות הרבה ולא לא בנהמה אחת אחרי מחולקין.

מסורת הש״ס

פסחבריא. מהא מתני׳ דלמרינן לקמן: השוכח עיקר שבת. דסבור לא נכתבה שבת בתורה דהייגו העלם זה חד בידו שגגת שבת ושגגת מלאכות: (ה) תעלם אחת. על כולן (ו) [דתמלן] שגגה היא והם ליכא למימר ימים שבינתים הויין ידיעה דהא לא ידע לעולם עיקר שבת עד שילמוד: היודע עיקר שבת. שידע שלרבנים אבות מלאכות אמורות בשבת אבל אינו יודע שהיום שבת דהייגו שגגת שבת חדון מלאכות ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה ולא נודע לו בינתיים שמעתא: מייב על כל שבת ושבת. מטתא אחת משום דימים שבינתים הויין ידיעה לענין שגגת שבת ואינו מייב על כל מלאכה ומלאכה של כל שבת ושבת דהא שגגת שבת וחדון מלאכות (ז) דהייגו הבה שהיא אחת אבל כגופין דמיין ליכא למימר (ח) (פשטו מינה) דומיא דמע״ה מייב על כל שבת דעל כרחין מסיפא קדייק ומזיל דלית ליה להאי תנא שבתות כגופין דמיין וטעמא דרישא משום דימים שבינתים הויין ידיעה לחלק: היודע שהוא שבת ועשה מלאכות (ט) [הרבה] בשבתות הרבה. ואינון שעשה כזו עשה כזו שגגת מלאכות הרבה בשבתות הרבה כולן אינו אלא אחת: ואינו מייב על כל מלאכה ומלאכה על כל שבת ושבת. נכון מיפא נמי זדון שבת ושגגת מלאכות דכיון דאותן עלמן שעשה כזו עשה כזו ונהעלם אחד אלמא שבתות לאו כגופין דמיין וה״ל עושה מלאכה אחת כמה פעמים בהעלם אחד ואינו מייב אלא אחת: מעין מלאכה אחת אינו מייב אלא אחת. דכיון דאד אחד לכולן: וש״מ. ממלינעתא שגגת שבת וזדון מלאכות פשיטא ליה לר״ע דימים שבינתים הויין ידיעה מדקתני מייב על כל שבת ושבת: ופרוייהו לא קביל מיניה. מדלא קתני מייב על כל אב מלאכה של כל שבת וולדי מלאכות נמי לא קביל מיניה כדקתני מיפא מלאכה אחת כו׳: אל״ל אביי (כו׳) לאו כגופין דמיין. מדלא קתני מייב על כל מלאכה של כל שבת: וקביל מיניה. מדתניא מלינעתא מייב על כל שבת ושבת וה״ק מיפא דמתני׳ כהמה כשבת הדין עמך דולדי מזה כן זה: ולא קביל מיניה. מדתניא מיפא מעין מלאכה אחת כו׳. כין אבי וכיכה מיכא מלינעתא מליבא דר״ש נזדון שבת ושגגת מלאכות דלרבה מחייב לר״ש לא מחייב אלא שגגה היא: ומאי מי׳. ולאחר מכן אינו מחייב אלא אחת אבל אם עשה שני מלאכות אחרות אינו חייב אלא אחת: ולאבי אפילו ר״ש לא מחייב אלא מדא ועוד דמתי דקתמר רבה דמיבעיא ליה לר״ע שבתות שבינתים הויין ידיעה לענין שגגת שבת אית ליה ימים שבינתים הויין ידיעה לענין שגגת שבת ושגגת מלאכות: ולא קבלה מיניה. ולא קבלה מיניה דלא הוי ידיעה לענין שגגת שבת ושגגת מלאכות: ורבנן גרשון. ורבנן גרשון אמרי